

Arrest

nr. 228 618 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 maart 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juni 2018 wordt aan mevrouw R. F. A., echtgenote van verzoeker, het statuut houdende subsidiaire bescherming toegekend.

Op 18 september 2018 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met voormelde dame.

Op 18 maart 2019 wordt de toekenning van voormeld visum geweigerd, ter kennis gebracht op 1 april 2019.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10,1,1,4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Overwegende dat op 18/09/2018 een visumaanvraag werd ingediend door A. Q. E. °01/01/1992 teneinde zijn vermoedelijke echtgenote A. R. F. in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een huwelijksakte werd voorgelegd, opgesteld op 03/09/2016 voor een huwelijk dat zou zijn afgesloten op dezelfde dag, niet gelegaliseerd.

Overwegende dat in huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document.

Overwegende bovendien dat mevrouw A. R. F. op 07/05/2014 zelf een visum aanvraag teneinde haar eigen vader in België te vervoegen. Dat op 17/12/2015 deze visumaanvraag werd geweigerd onder voorbehoud van een DNA-test en voorlegging van een celibaatsattest.

Overwegende dat de Belgische Ambassade te Addis-Abeba op 28/10/2016 de bijkomende documenten ontvangt voor de opstart van de DNA, met name een celibaatsattest stellende dat huwelijksstatus van A. R. F. "single" is.

Dat op basis van dit document de DNA-procedure kon worden opgestart hetgeen resulteerde in een humanitair visum om zich in België te vestigen.

Dat mevrouw op 06/06/2017 in België aankwam om vervolgens na enkele maanden al niet meer samen te wonen met haar vader en een asielaanvraag indiende waarin ze verklaart gehuwd te zijn sinds 03/09/2016.

Overwegende dat gelet op deze elementen, de te vervoegen persoon zich schuldig heeft gemaakt aan het verschaffen van valse en misleidende informatie met als enig doel een verblijfsvergunning in België te verkrijgen. Immers voor het verkrijgen van een humanitair visum diende de vrouw haar celibataire status te bewijzen. Ze legde dit document voor aan de ambassade op 28/10/2016 om eenmaal aangekomen in België te verklaren dat ze gehuwd is en vervolgens haar echtgenoot naar België tracht te halen.

Overwegende dat art 74/21 stelt dat "behoudens bijzondere bepalingen van de wet, de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, kan weigeren wanneer de te vervoegen persoon, voor het verkrijgen van zijn eigen machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf."

Overwegende dat door het aanbrengen van misleidende informatie omtrent haar status van "ongetrouwdheid" de te vervoegen persoon heeft aangetoond moedwillig de Belgische autoriteiten te willen bedriegen met het oog op een toelating tot verblijf.

Dat gelet op deze elementen de visumaanvraag wordt geweigerd in functie van art 74/21.

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 17 van de "gezinsherenigingsrichtlijn", van de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en verzoeker verwijst naar een “kennelijke onredelijke beslissing door beoordelingsfout”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“2.2 Aangaande de gegrondheid van het beroep

Schending van artikel 74/21 Vw en artikel 17 gezinsherenigingsrichtlijn en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vw (motivering); van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting, rechtszekerheidsbeginsel - kennelijke onredelijke beslissing door beoordeelingsfout

Het wettelijk kader doet zich als volgt voor:

Artikel 17 gezinsherenigingsrichtlijn stelt: In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlening van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, als mede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Artikel 14 preambule gezinshereniging stelt: Gezinshereniging kan om gemotiveerde redenen worden geweigerd. Met name dient de persoon die in aanmerking wenst te komen voor gezinshereniging geen bedreiging te vormen voor de openbare orde en de binnenlandse veiligheid.

Verzoeker verwijst naar de gezinsherenigingsrichtlijn omdat deze richtlijn als het ware een recht op gezinshereniging inhoudt indien alle betrokkene derde landers zijn.

Artikel 74/21 lid 1 stelt: Onder voorbehoud van artikel 74/20 en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf aangevraagd krachtens artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, 5°, 6° of 7°, artikel 10bis of artikel 57/34 weigeren, indien de persoon bij wie de vreemdeling zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf.

Verwerende partij denkt dat zij haar weigeringsbeslissing kan baseren op artikel 74/21 lid 1 Vw.

Verzoeker zal nu aantonen dat dit niet zo is.

De persoon die verzoeker wenst te komen vervoegen, heeft inderdaad op 28 okt 2016 een cilibaatsattest voorgelegd stellende dat zij 'single' was niettegenstaande dat zij gehuwd was op 3 sep 2016 (zijnde 1 maand en 25 dagen voor datum van 28 okt 2016).

Verwerende partij leidt hieruit af dat de persoon die vervoegd wordt mevrouw R. F. A. valse of misleidende informatie heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van toelating tot verblijf.

Verzoeker verwijst in het bijzonder naar het laatste lid uit artikel 74/21 lid 1 in fine die hierboven werd onderstreept.

Immers sedert 19 juni 2018 is het statuut van verzoeker gewijzigd. Hoewel zij eerst een humanitair visum heeft ontvangen om naar België te komen om zich te vervoegen bij haar vader die al in het Rijk woonachtig was, heeft verzoeker gebruikt gemaakt van haar verblijf om internationale bescherming aan te vragen.

Zij heeft bij beslissing van het CGVS het statuut van subsidiaire beschermde ontvangen.

Hieruit volgt dat middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen, van de machtiging tot verblijf of erkenning van de toelating tot verblijf geen rol meer speelt.

Verzoeker verblijft in het Rijk niet als een gewone derde lander maar wel degelijk onder het statuut van subsidiaire beschermde.

De bepaling van artikel 74/21 lid 1 heeft betrekking op 'gewone derde lander' die geen beschermingsstatuut hebben. Gezien verzoeker een beschermingsstatuut heeft, kan verwerende partij zich niet dienstig beroepen op de bepaling van 74/21 lid 1 Vw.

Vererende partij kan dus niet zomaar voorbij de beslissing van het CGVS dd. 19 juni 2018 heen fietsen. Haar verblijf als subsidiaire beschermde persoon van de echtgenote van verzoeker heeft zij verkregen nadat het CGVS een gedegen onderzoek heeft gevoerd en tot de conclusie is gekomen dat zij recht heeft op subsidiaire bescherming.

Er is hier helemaal geen sprake van valse of misleidende informatie die verzoeker zou hebben gegeven aan het CGVS. Uit de beslissing van het CGVS blijkt dat ze inderdaad de huwelijksakte hebben bekeken en het CGVS had er geen opmerkingen over. Verzoeker heeft tijdens haar interview op het CGVS alleen de waarheid en enkel en alleen de waarheid verteld. Toen er haar gevraagd werd dat zij gehuwd was heeft zij 'ja' geantwoord en met wie 'met verzoeker'.

De echtgenote van verzoeker is gemachtigd om in het Rijk te verblijven niet meer op basis van het haar humanitair visum maar wel degelijk om basis van haar statuut subsidiaire beschermde .

Zodoende kan verwerende partij niet dienstig verwijzen naar artikel 74/21 lid 1 Vw want verzoeker heeft geen valse of misleidende informatie verstrekt die aanleiding geven tot haar verblijf.

Het is dan ook op basis van haar statuut van subsidiaire beschermde dat verzoeker een visum aanvraag heeft gedaan omdat zijn echtgenote op grond van artikel 10 par. 2 lid 4 Vw niet dient te voldoen aan de voorwaarden van de bestaansmiddelen en de huisvestiging.

Verwerende partij maakt derhalve een verkeerde toepassing van artikel 74/21 Vw. Het is duidelijk dat verzoeker bij haar aanvraag tot internationale bescherming geen valse of misleidende informatie heeft gebruikt.

Hierdoor wordt een schending van de motiveringsplicht vastgesteld. Het motief dat de echtgenote van verzoeker valse of misleidende info zou hebben gebruikt die bijgedragen hebben tot haar machtiging tot verblijf is geen deugdelijk motief dat in feite bewezen is gezien het CGVS geen valse of misleidende informatie vast stelt. Het motief van valse of misleidende informatie kan dus in rechte niet worden gebruikt. Dit motief kan de beslissing niet schragen.

Mocht de verwerende partij het artikel 74/21 Vw goed hebben gelezen en het blijkt tevens uit het administratief dossier dat de echtgenote van verzoeker hier verblijf op basis van haar subsidiaire bescherming en dat de visum aanvraag van verzoeker om zijn echtgenote te vervoegen baseert werd op het feit dat de echtgenote in België een beschermingsstatuut geniet zou verwerende partij nooit de beslissing op dergelijke wijze hebben gemotiveerd. Verzoeker stelt derhalve vast dat verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zij deze niet correct heeft toegepast en daardoor is zij tot huidige onredelijke beslissing gekomen.

Verzoeker stelt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel vast.

Bovendien kan verzoeker er als het ware op vertrouwen dat verwerende partij de wet correct zou toepassen. Verzoeker heeft kennis van artikel 40 par. 2 lid 4 Vw indien de aanvraag om de echtgenoot te vervoegen wordt aangevraagd binnen het jaar nadat het beschermingsstatuut werd verkregen zijn echtgenote vrijgesteld is om te beschikking over voldoende huisvestiging en bestaansmiddelen.

Verzoeker stelt een schending van het vertrouwensbeginsel vast.

Als laatste punt dient verwerende partij de wettelijke bepalingen in de Belgische wet te lezen in overeenstemming met de Europese richtlijnen. De familiehereniging kan volgens artikel 14 richtlijn enkel en alleen geweigerd worden indien verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

Uit het niks blijkt dat verzoeker een gevaar zou zij voor de openbare orde waardoor het hem het recht op familiehereniging met zijn echtgenote die het statuut van subsidiaire bescherming heeft ontvangen op 19 juni 2018 te komen vervoegen.

Het middel is derhalve gegrond.

Bovendien stelt verzoeker nog vast dat het voorlaatste lid van artikel 74/21 stelt: Het verblijf van het familielid kan slechts worden geweigerd en slechts worden beëindigd wanneer het verblijf van de persoon hij wie hij zich heeft gevoegd tevens geweigerd of ingetrokken wordt.

Hieruit volgt dat verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar artikel 74/21 gezien verzoekers verblijf slecht geweigerd na worden als het verblijf van zijn echtgenote zou worden geweigerd of zou worden ingetrokken. Het weze duidelijk dat verwerende partij het verblijfsrecht van de echtgenote van verzoeker niet kan intrekken gezien haar beschermingsstatuut.

Blijkbaar zij niet alle bestanddelen die artikel 74/21 lid 3 voorziet om het verblijf van verzoeker te weigering voldaan.

Een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht kan worden weerhouden.

Het middel is gegrond.

Als laatste punt stelt verzoeker vast dat verwerende partij de afweging niet heeft gemaakt.

Waar is de evenredigheidstoets. Stelt artikel 74/21 laatste lid niet dat er rekening moet worden gehouden met de aard, hechtheid van de gezinsband, duur in het Rijk, met geen woord rept verwerende partij hierover.

De beslissing werd derhalve onvoldoende gemotiveerd zoals artikel 74/21 in fine het voorziet.

Het middel is gegrond."

3.2 In de nota met opmerkingen betoogt verweerder het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- de zorgvuldigheidsplicht ;
- het rechtszekerheidsbeginsel.

Er zou sprake zijn van een kennelijk onredelijke beslissing door een beoordelingsfout.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing ten onrechte zou genomen zijn in toepassing van artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent dat er geen sprake is van valse of misleidende informatie dewelke de referentiepersoon zou hebben aangewend om tot verblijf te worden gemachtigd.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat 3/6 inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van een visum lang verblijf (type D) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een visum lang verblijf (type D) heeft ingediend, met het oog op gezinshereniging met mevr. A. R. F..

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie werd evenwel vastgesteld dat de referentiepersoon naar aanleiding van een visumaanvraag nog had verklaard vrijgezel te zijn (cfr. het voorgelegde celibaatsattest), om vervolgens -nadat zij een tijdelijke verblijfsmachtiging had bekomen- in het kader van een verzoek om internationale bescherming te melden dat zij gehuwd zou zijn.

Artikel 74/21, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van artikel 74/20 en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, 5°, 6° of 7°, artikel 10bis of artikel 57/34 weigeren, indien de persoon bij wie de vreemdeling zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf.”

De verzoekende partij meent dat voormelde bepaling niet langer toepassing kan vinden, vermits de referentiepersoon inmiddels het statuut van subsidiaire beschermde geniet.

De beschouwingen van de verzoekende partij missen evenwel grondslag.

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wordt in de bestreden beslissing geheel terecht overwogen dat de door de referentiepersoon bijgebrachte valse of vervalste informatie in het kader van haar visumaanvraag, ontegensprekelijk heeft bijgedragen tot het verkrijgen van haar huidige verblijfsmachtiging, vermits zij de valse informatie in eerste instantie heeft aangewend om toegang te kunnen krijgen tot het Belgische grondgebied.

Verweerder benadrukt dat de kritiek van de verzoekende partij op een foutieve lezing van artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet is gestoeld, daar waar zij voorhoudt dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtstreeks gestoeld zou zijn op “valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten”. Integendeel blijkt dat het volstaat dat het huidige verblijfsrecht in belangrijke mate slechts kon worden verworven door het gebruik van de valse of vervalste documenten.

Eén en ander kan niet dienstig worden betwist.

Het loutere feit dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag om internationale bescherming gebeurlijk wél de juiste informatie heeft aangebracht, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de duidelijke vaststelling dat zij in eerste instantie valse informatie heeft voorgelegd, ten einde tot het Belgische grondgebied te worden toegelaten. Vervolgens heeft de verzoekende partij op het Belgische grondgebied een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Verweerder benadrukt dat geen redelijke betwisting kan bestaan nopens het feit dat het aanwenden van de valse informatie aldus heeft geleid tot het verblijfsrecht van de referentiepersoon, omdat de afgifte van het visum onontbeerlijk was voor de uiteindelijke indiening van het verzoek om internationale bescherming. Eén en ander wordt door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing ook verduidelijkt.

Daar waar de verzoekende partij voorhoudt dat de referentiepersoon niet zonder meer als “gewone derdelander” zou kunnen worden beschouwd, repliceert verweerder dat de verzoekende partij uitdrukkelijk een aanvraag voor een visumgezinshereniging heeft ingediend, in toepassing van artikel 10, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Terwijl artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit;

2° de vreemdeling die de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te herkrijgen vervult, zonder dat vereist is dat hij zijn hoofdverblijfplaats al sedert minstens twaalf maanden in België heeft, noch dat hij een verklaring met het oog op het herkrijgen van de Belgische nationaliteit moet doen;]

3° de vrouw die de Belgische nationaliteit verloren heeft door haar huwelijk of ingevolge het verwerven van een vreemde nationaliteit door haar echtgenoot;

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten”

Bijgevolg staat vast dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet wel degelijk van toepassing is op de gezinshereniging met een derdelander die in België het statuut van subsidiaire bescherming geniet. Artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet is aldus wel degelijk van toepassing op onderhavig dossier.

De redenering van de verzoekende partij mist juridisch grondslag.

In de mate de verzoekende partij nog aanvoert dat enkel toepassing kan worden gemaakt van artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet, indien het verblijf van de referentiepersoon is ingetrokken, merkt verweerder nog op dat de verzoekende partij ten onrechte voorbij gaat aan de duidelijke bewoordingen van artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet.

Immers werd de beperking, met name dat het verblijf van een familielid slechts kan worden geweigerd of beëindigd indien het verblijf van de referentiepersoon eveneens is geweigerd of ingetrokken, door de Belgische wetgever uitsluitend voorzien in de hypothese dat de verzoekende vreemdeling zich reeds bij de referentiepersoon heeft gevoegd.

Dienaangaande kan verweerder volstaan met een verwijzing naar de duidelijke bewoordingen van artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van een visum lang verblijf (type D) aan de verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn, voert hij tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, waar verzoeker eveneens de schending van aanvoert, houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het rechtszekerheidsbeginsel tot slot is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/21 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert de schending ervan aan.

Dit artikel luidt als volgt:

"Onder voorbehoud van artikel 74/20 en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, 5°, 6° of 7°, artikel 10bis of artikel 57/34 weigeren, indien de persoon bij wie de vreemdeling zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf.

Onverminderd artikel 74/20 en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die tot het verblijf in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten krachtens artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, 5°, 6° of 7°, artikel 10bis of artikel

57/34, indien de persoon bij wie hij zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf.

Het verblijf van het familielid kan slechts worden geweigerd en slechts worden beëindigd wanneer het verblijf van de persoon bij wie hij zich heeft gevoegd tevens geweigerd of ingetrokken wordt.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

De bestreden beslissing betreft aldus een weigering van een visum en de referentiepersoon *in casu* is mevrouw A. R. F. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat mevrouw op 7 mei 2014 zelf een visum heeft aangevraagd teneinde haar vader in België te vervoegen, hetgeen werd geweigerd onder voorbehoud van een DNA-test en de voorlegging van een celibaatsattest. Het humanitair visum werd nadien toegekend. Het attest dat werd voorgelegd bevatte echter de vermelding dat mevrouw "single" is, daar waar mevrouw in het kader van haar asielaanvraag verklaarde gehuwd te zijn sinds 3 september 2016. De gemachtigde leidt hieruit af dat gelet op deze elementen, de te vervoegen persoon zich schuldig heeft gemaakt aan het verschaffen van valse en misleidende informatie met als enig doel een verblijfsvergunning in België te verkrijgen. Immers, zo motiveert hij verder, voor het verkrijgen van een humanitair visum diende de vrouw haar celibataire status te bewijzen. Ze legde dit document voor aan de ambassade op 28 oktober 2016 om eenmaal aangekomen in België te verklaren dat ze gehuwd is en vervolgens haar echtgenoot naar België tracht te halen. Onder verwijzing naar artikel 74/21 van de vreemdelingenwet besluit de gemachtigde dat door het aanbrengen van misleidende informatie omtrent haar status van "ongetrouwdheid" de te vervoegen persoon heeft aangetoond moedwillig de Belgische autoriteiten te willen bedriegen met het oog op een toelating tot verblijf en gelet op deze elementen de visumaanvraag wordt geweigerd in functie van voormeld artikel van de vreemdelingenwet.

Verzoeker erkent dat mevrouw A. R. F. op 28 oktober 2016 een celibaatsattest voorgelegd heeft, stellende dat zij "single" was hoewel zij op 3 september 2016 gehuwd was. Verzoeker benadrukt echter dat sedert 19 juni 2018 haar statuut is gewijzigd en specificeert dat zij eerst een humanitair visum heeft ontvangen om naar België te komen om zich te vervoegen bij haar vader die al in het Rijk woonachtig was en vervolgens het statuut van subsidiair beschermde heeft bekomen zonder valse of misleidende informatie te gebruiken. Derhalve is zijn echtgenote gemachtigd om in het Rijk te verblijven, niet meer op basis van het humanitair visum maar wel degelijk op basis van het statuut van subsidiair beschermde, zo stelt verzoeker.

De Raad leest in de nota met opmerkingen dat verweerder erkent dat mevrouw inmiddels voormeld beschermingsstatuut werd toegekend, doch de mening is toegedaan dat door de gemachtigde in de bestreden beslissing geheel terecht overwogen wordt dat de door de referentiepersoon bijgebrachte valse of vervalste informatie in het kader van haar visumaanvraag, ontegensprekelijk heeft bijgedragen tot het verkrijgen van haar huidige verblijfsmachtiging, vermits zij de valse informatie in eerste instantie heeft aangewend om toegang te kunnen krijgen tot het Belgische grondgebied. Verweerder stelt dat de valse informatie aldus heeft geleid tot het verblijfsrecht van de referentiepersoon, omdat de afgifte van het visum onontbeerlijk was voor de uiteindelijke indiening van het verzoek om internationale bescherming.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde eveneens verwijst naar de ingediende asielaanvraag door mevrouw A. R. F. en aldus wordt aangegeven dat men hier kennis van had bij het nemen van de bestreden beslissing. Dat mevrouw de status van subsidiair beschermde verkreeg bij beslissing van 19 juni 2018 zoals verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift, wordt evenmin betwist door verweerder. Bijgevolg bekwam mevrouw voormelde status voorafgaand aan het indienen van de aanvraag tot het bekomen van een visum voor lang verblijf met het oog op gezinshereniging, zijnde op 18 september 2018.

Kortom, uit het voorgaande blijkt dat mevrouw A. R. F., referentiepersoon *in casu*, het statuut van subsidiair beschermde genoot op het moment van de indiening van de aanvraag die tot de bestreden beslissing heeft geleid. De Raad stelt vast dat niet wordt aangetoond dat bij het bekomen van het statuut van subsidiair beschermde door mevrouw gebruik werd gemaakt van "valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten". In tegenstelling tot hetgeen verweerder in de nota met opmerkingen voorhoudt, is het loutere feit dat naar aanleiding van haar aanvraag om internationale

bescherming wel de juiste informatie werd aangebracht wel degelijk relevant. Op basis van dit beschermingsstatuut verbleef de referentiepersoon immers in het Rijk op het moment van de betreffende visumaanvraag. Wel is de vraag of mevrouw op basis van "*valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten*" het humanitair visum zou hebben bekomen, irrelevant geworden. Overigens blijkt ook dat het gebeuren onvoldoende was om het statuut van subsidiair bescherming te weigeren. Het is dan ook *in casu* niet kennelijk redelijk om te oordelen op basis van de informatie meegedeeld bij het bekomen van het humanitair visum zonder rekening te houden met de daaropvolgende toekenning van het statuut van subsidiair beschermde waarbij geen onregelmatigheid wordt aangetoond en dat reeds gold op het moment van de visumaanvraag die tot de bestreden beslissing heeft geleid. Het betoog van verweerder in de nota met opmerkingen is veelal gesteund op een herhaling van de motieven van de bestreden beslissing en ook het overige verweer kan voorgaande vaststellingen niet onderuit halen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 maart 2019 tot weigering van de afgifte van een visum, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN